

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/289/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4312216999
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Novotný
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4312216999.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Novotného a sudcov JUDr. Jarmily Pogránovej a JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova ul. č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpený: Fridrich Paľko, s.r.o. so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, zastúpená advokátom a konateľom Doc. JUDr. Branislavom Fridrichom, PhD., proti odporkyňi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 25C/74/2013-43 zo dňa 23. júla 2013, takto jednohlasne

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Odporkyňi **n e p r i z n á v a** náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Návrhom (žalobou) zo dňa 28.9.2012 sa navrhovateľ (žalobca) domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by bola odporkyňa (žalovaná) zaviazaná zaplatiť mu z titulu majetkovej škody sumu 125,-Eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 275,-Eur a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, keď požadoval aj náhradu trov konania. Svoj návrh s poukazom na ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (zákon č. 233/1995 Z. z. - v znení do 31.5.2010, do 31.5.2011 a po 1.6.2011) a zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov skutkovo odôvodnil tým, že exekučný súd - Okresný súd Levice v exekučnom konaní vedenom na základe jeho návrhu na vykonanie exekúcie proti povinnému M. V.(registrácia súdneho exekútora EX 6032/2009) rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 27.11.2009, teda po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 5 mesiacov!) a to rozhodnutím o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá nečinnosť Okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, pričom o všetkých okolnostiach o priebehu skutkového deja sa dozvedel po doručení upovedomenia o začatí exekúcie. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu (nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote a nesústredenosťou konania so zbytočnými prietahmi) mu vznikla majetková škoda v celkovej výške 125,-Eur predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v zbytočne uplynutom období (na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému suma 70,-Eur + na udržiavanie a správu informačného systému suma 40,-Eur + suma 15,-Eur na administratívne spracovanie textov urgencií, publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje), keď si tiež uplatňuje aj primeranú náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch sumou 275,-Eur za 5 celých mesiacov omeškania (nečinnosti) exekučného súdu, pretože samotné konštatovanie porušenia (jeho) práva na súdnu ochranu

nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu mu spôsobenú nesprávnym úradným postupom - nesústrednej činnosti takej intenzity, ktorá mala za následok zbytočné prietahy v konaní spojené so zásahom do výkonu jeho majetkových práv. Pri určení primeranej náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal pre možnú analógiu z doktríny prijatej Ústavným súdom, podľa ktorej pri zbytočných prietahoch v súdnom konaní je spravodlivé, aby za každý rok poznačený prietahmi sa vzťahovala satisfakcia vo výške 20.000,-Sk, t. j. cca 660,-Eur, teda 55,-Eur za mesiac. Tvrdí preto, že je nutné deklarováť porušenie jeho práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces, deklarováť porušenie princípov právneho štátu nesprávnym úradným postupom exekučného súdu (konkrétne princípu legality a princípu ochrany legitímnych očakávaní, princípu ochrany dôvery v právo a princípu právnej istoty) a nahradíť mu požadovanú nemajetkovú ujmu a majetkovú škodu, ktorá mu bola spôsobená v priamej príčinnej súvislosti s porušením označených práv a princípov právneho štátu, keď medzitymným rozsudkom žiadal určiť žalovanú zodpovednou za škodu, nerozhodnutím o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní.

Napadnutým rozsudkom Okresný súd v Nitre ako súd prvého stupňa po prejednaní veci na pojednávaní rozhodol tak, že návrh navrhovateľa (v plnom rozsahu) zamietol a súčasne o trovách účastníkov voči sebe navzájom rozhodol tak, že odporkyni náhradu trov konania nepriznáva. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na vykonané dokazovanie (predovšetkým spisom Okresného súdu Levice sp. zn.8Er/166/2009) a citované ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (§ 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 9 ods. 1 a 2 v znení platnom pred i po začatí konania, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1 až 3, § 19 ods. 1 a 3) a citované ustanovenia Exekučného poriadku (zákon č. 233/1995 Z. z. - § 41 ods. 1, § 41 ods. 2 písm. c/, d/, i/ v znení platnom v čase začatia exekúcie i v súčasnosti, § 44 ods. 1 a 2 v znení platnom do i po čase začatia exekúcie i teraz) tým, že ho považoval za nedôvodný a v konaní úspešnej odporkyni náhradu trov konania nepriznal z dôvodu, že žiadne nešpecifikovala a žiadne jej ani nevznikli.

Poukázal na to, že z exekučného spisu zistil, že návrh na začatie konania o vydanie poverenia bol podaný 26.08.2009, poverenie bolo vydané dňa 27.11.2009, keď exekútorovi bola doručená výzva k oprave návrhu a doplnený bol 22.09.2009.

Ďalej súd prvého stupňa poukázal na to, že

- návrh bol dostatočne špecifikovaný a nepredloženie dôkazov nie je dôvodom na zastavenie konania,
- navrhovateľ sa v podaní zo dňa 23.4.2012 adresovaným odporkyni domáhal uspokojenia nárokov a 6-mesačná lehota od prijatia žiadosti uplynula.
- uplatňované nároky sú pre nevydanie poverenia v zákonnej pätnásťdňovej lehote,
- neskúmal, či prišlo k prietahom v konaní; zisťoval, či došlo k nedodržaniu zákonnej lehoty, z akého dôvodu a či je dôvod na náhradu škody,
- rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul bol uvedený do § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku novelou účinnou od 1.6.2011, keď skutočnosť, že sa za exekučný titul aj dovtedy považoval podľa písm. d/ svedčí aj komentár k ustanoveniu § 44 ods. 2 Exekučného poriadku a novela č. 144/2010 Z. z. sa vzťahuje aj na konania začaté pre účinnosťou tohto zákona,
- k vydávaniu poverení, na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku dochádzalo a dochádza podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, keď pre výklad je podstatný úmysel zákonodarcu (pri výklade navrhovateľa by súd musel vydávať poverenie na základe rozhodcovského rozsudku v lehote 15 dní aj v súčasnosti),
- znenie ustanovenia § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v súčasnom znení (od 1.1.2003) možno brať do úvahy ako výklad pôvodného ustanovenia (pri skúmaní nárokov podľa) § 9 ods. 1 zákona platného v čase podania návrhu na vydanie poverenia a začatia tohto konania,
- poverenie nebolo vydané so 5-mesačným omeškaním, ale na 93-ty deň od doručenia návrhu, (resp. na 67 deň od jeho doplnenia)
- účastníkom exekučného konania nerozhodnutím v zákonnej lehote nevznikol stav právnej neistoty, a pohľadávka bola čiastočne vymožená
- navrhovateľom tvrdená majetková škoda nebola nijako preukázaná, keď navrhovateľ svoje tvrdenia o škode z návrhu nijako nedokladoval a znalecký posudok je na preskúmanie správnosti preukázaných tvrdení účastníkov konania, z ktorého dôvodu návrh na doplnenie dokazovania znaleckým posudkom ako nehospodárny zamietol,
- sa nestotožňuje ani s názorom, že možno priamo porovnávať nemajetkovú ujmu za nedodržanie zákonnej lehoty a nárokom priznaným Ústavným súdom SR za prietahy v konaní,

- nevidel dôvod sa nejakou výškou škody vôbec zaoberať, keďže mal za to, že ku vzniku škody ani nedošlo,
- prekročenie lehoty o 52 dni je časovo absolútne zanedbateľné a dlžná suma bola vymožená nad rámec prijateľnosti zákonom,
- rozhodovaciú činnosť ako podstatu súdnictva nemožno hodnotiť ako nesprávny úradný postup,
- nedodržanie zákonnej lehoty automaticky nezakladá nárok na náhradu škody,
- na základe okolností (veci) nevidel dôvod pre finančnú satisfakciu vo forme nemajetkovej ujmy,
- nie je ako všeobecný súd v tomto konaní oprávnený konštatovať priet'ah, keď žiadne konanie ohľadom toho sa nevedlo,
- žiadna škoda nevznikla a (ak by vznikla) navrhovateľ nepreukázal jej spojitosť s nedodržaním zákonnej lehoty na vydanie poverenia,
- z dokazovania nebolo možné zistiť, kedy sa navrhovateľ ako oprávnený dozvedel o nevydaní poverenia v pätnásťdňovej lehote,
- odporkyňa nedôvodne namietala premlčanie návrhu
- exekučný titul nie je vydaný v súlade so zákonom, keď rozhodcovská doložka bola v rozpore s dobrými mravmi, resp. išlo o neprijateľnú zmluvnú podmienku a že
- nemožno skúmať nedodržanie lehoty bez ohľadu na okolnosti veci.

Uvedené rozhodnutie včas podaným odvolaním napadol len navrhovateľ domáhajúci sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie. V dôvodoch svojho odvolania súdu prvého stupňa vyčítal to, že prostredníctvom ustanovenia § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z. de iure a de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné, že platné právo nepozná zánik právneho nároku nedôveryhodnosťou údajov (k argumentu o vyvrátení nároku navrhovateľa), že v čase podávania návrhu nemal k dispozícii súdny spis exekútorského súdu a tak mohol niektoré skutočnosti len usudzovať, čo však nič nemení na fakte, že zo strany štátneho orgánu došlo k nesprávnemu úradnému postupu nevydaním rozhodnutia v zákonom ustanovenej lehote, že súd vôbec nevysvetlil svoj názor o tom, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty, že zamietnutím znaleckého dokazovania mu súd znemožnil objektívnym spôsobom preukázať výšku materiálnej škody a mechanizmus jej vzniku, keď pred súdom uviedol, že zadal vypracovanie znaleckého posudku a teda predložil znaleckému ústavu dôkazy o ekonomickej podstate veci, že súdu neprísluší polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami a má aplikovať platné právo a že nesúhlasí s tým, ako súd vyhodnotil vznesenú námietku premlčania, keď tvrdí, že k premlčaniu nedošlo.

Odporkyňa sa k podanému odvolaniu navrhovateľa nevyjadrila. V priebehu konania sa vyjadrila k podanému návrhu, ktorý žiadala ako nedôvodný plne zamietnuť.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania s verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 214 ods. 2 a § 156 ods. 1 a 3 OSP) viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania navrhovateľa (§ 212 ods. 1, prihliadajúc i na prípadné vady konania pred súdom prvého stupňa majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci - § 212 ods. 3) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné podľa ustanovenia § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdiť a súčasne v zmysle ustanovenia § 224 a § 142 ods. 1 OSP v odvolacom konaní úspešnej odporkyňi náhradu trov odvolacieho konania nepriznať z dôvodu, že jej v konaní žiadne nevznikli.

V danej veci navrhovateľ podal odvolanie, ktorého odvolacie dôvody uvádzané v odvolaní nekorešpondujú plne s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie, navrhovateľ dostatočne nerozlišuje medzi jednotlivými rozhodnutiami súdov a je zrejmé, že ide o formulárove podané odvolanie bez ozajstnej snahy splniť si svoju povinnosť účastníka v kontradiktórnom spore. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu tak aj procesnoprávnu oblasť a pri rozhodovaní je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania, keď podaním odvolania odvolateľ svojím dispozičným úkonom fakticky vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvavej činnosti súdu, a preto sa odvolací súd pri posudzovaní danej veci zaoberal len námietkami navrhovateľa z odvolania a procesným postupom súdu prvého stupňa predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či prípadne došlo k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Dokazovanie bolo vykonané výlučne oboznámením listín nachádzajúcich sa v spise, ako aj oboznámením kópie exekučného spisu, ktorého dôkazu sa navrhovateľ dovolával, keď inak za odňatie možnosti konať pred súdom možno považovať iba odňatie práv spôsobené procesnou činnosťou súdu, nie opomenutím alebo pasivitou účastníka, ktorý sa pojednávania nezúčastní z vlastného rozhodnutia resp. z ospravedlniteľného dôvodu, čím si sám zmarí možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia. Z tohto pohľadu súd prvého stupňa prejednal a rozhodol vec zákonným spôsobom, keď v súlade so zásadou kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom konania realizáciu ich procesných práv priznaných im Občianskym súdnym poriadkom.

Zákon č. 514/2003 Z. z. (nahradzujúci zákon č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu) o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (v znení neskorších predpisov nadobúdajúci účinnosť od 1.7.2004) je osobitným zákonom, ktorý v nadväznosti na Listinu základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb. - článok 36 ods. 3 a 4), Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd (č. 209/1992 Zb. - článok 6 ods. 1) a Ústavu Slovenskej republiky (č. 460/1992 Zb. - článok 46 ods. 3) upravuje podmienky a spôsob náhrady škody, ktorá vznikla pri výkone verejnej moci, keď na to, aby štát zodpovedal za škodu spôsobenú orgánom vykonávajúcim verejnú moc, musia byť súčasne splnené podmienky zodpovednosti za škodu podľa tohto zákona. Základnou podmienkou je, aby škoda bola spôsobená pri výkone verejnej moci orgánom, ktorý vykonáva verejnú moc niektorým zo spôsobom v zákone špecifikovaným, druhým predpokladom je vznik škody alebo nemajetkovej ujmy a treťou nevyhnutnou podmienkou je, aby medzi konaním vedúcim k vzniku škody a samotnou škodou bola daná priama príčinná súvislosť, pričom dôkazné bremeno na preukázanie splnenia zákonných podmienok znáša poškodený a v prípade ich preukázania sa štát svojej zodpovednosti zbaviť nemôže, keďže zodpovednosť štátu má charakter objektívnej zodpovednosti (bez ohľadu na zavinenie). Zákon rozlišuje dva základné okruhy zodpovednosti za škodu a to zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím (§ 5 a 6) a zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom (§ 9), keď je samostatne upravená zodpovednosť štátu za rozhodnutie o zatknutí, zadržaní alebo inom pozbavení osobnej slobody (§ 7) a tiež za rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo o väzbe (§ 8). Pojem „nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci“ nie je zákonodarcom v ustanovení § 9 ods. 1 zákona výslovne definovaný, je uvedený len príkladmo. Pri nedostatku zákonnej explicitnej definície vo všeobecnosti možno za takýto postup považovať porušenie pravidiel predpísaných právnymi normami pre konanie štátneho orgánu pri jeho činnosti súvisiacej s výkonom verejnej moci, ktorý sa dotýka individuálnych práv a povinností účastníkov daného konania, keď v zmysle zákona za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť takéhoto orgánu, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb.

Rozhodovanie o náhrade škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je závislé od posúdenia príčinnej súvislosti medzi týmto postupom orgánu verejnej moci priamo súvisiacim s výkonom právomoci orgánu verejnej moci a vzniknutou škodou ako jedným z rozhodujúcich predpokladov pre vznik zodpovednosti škody, čo vyžaduje starostlivé zváženie všetkých príčinných súvislostí pre objasnenie príčin, ktoré k určitému výsledku viedli, keď nesprávny postup orgánu štátu musí byť vždy so vznikom škody vo vzťahu (priamej) príčiny a následku.

Podstata sporu účastníkov teda spočívala v tom, či pre rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie platila pätnásťdňová lehota, či postup exekučného súdu vykazoval znaky zbytočných prietahov a či navrhovateľovi vznikla z dôvodu tvrdeného nesprávneho úradného postupu škoda a nemajetková ujma tak, že bola v príčinnej súvislosti s konaním exekučného súdu.

Vychádzajúc z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (citovaného súdom prvého stupňa) mal odvolací súd za to, že lehota 15 dní od doručenia žiadosti exekútora pre exekučný súd sa vzťahovala len na prípady vydania poverenia na vykonanie exekúcie, pri nezistení rozporu tak, ako to je uvedené v druhej vete tohto ustanovenia. Úmyslom zákonodarcu bolo zefektívniť exekučné konanie v snahe dosiahnuť, aby poverenie na vykonanie exekúcie nebolo zdržiavané nečinnosťou exekučného súdu, a preto z prejavu vôle normotvorcu obsiahnutom vo vetách 2 a 3 uvedeného ustanovenia rozlišoval prípady „ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia“ (veta druhá) a prípad „ak súd zistí rozpor žiadosti“ (veta tretia). Pokiaľ by mal zákonodarcu úmysel, aby pätnásťdňová lehota exekučného súdu

sa vzťahovala i na rozhodnutie, ktorým žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietne, bol by to upravený explicitne uložením (exekučnému súdu) povinnosti rozhodnúť v oboch prípadoch v lehote 15 dní, bez toho, že by rozlišoval jednotlivé zistenia exekučného súdu. Vydanie poverenia je osobitná skrátaná forma rozhodnutia exekučného súdu, zamietnutie žiadosti je riadnym rozhodnutím exekučného súdu vyžadujúcim náležité odôvodnenie zistených rozporov s dôsledkom pre nevydanie poverenia.

Vychádzajúc z uvedeného potom odvolací súd následne posudzoval, či konanie exekučného súdu, nevykazovalo navrhovateľom tvrdené zbytočné prieťahy, resp. či jeho postup treba považovať za nesprávny úradný postup (práve) pre nevydanie rozhodnutia v zákonom ustanovenej lehote. Pri rozhodovaní o tom, či vo veci došlo k prieťahom v konaní sa zohľadňujú tri kritériá, ktorými sú: 1. právna a faktická zložitosť vecí, o ktorej súd rozhoduje, 2. správanie účastníka konania, 3. spôsob, akým súd v konaní postupoval. Pojem „zbytočné prieťahy“ obsiahnutý v článku 48 ods. 2 Ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone, ale s ohľadom na konkrétne okolnosti vecí sa aj v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy (nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 16/02). Ustanovenie § 9 zákona treba na vec aplikovať v takom znení, v akom platil v čase namietaného nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci a nie je teda možné toto zákonné ustanovenie vykladať v zmysle jeho znenia po novele od 1.1.2013 (zákonom č. 412/2012 Z. z.), z čoho potom vyplýva, že postup exekučného súdu bolo nevyhnutné posúdiť aj z hľadiska „zbytočných prieťahov“ a to súdom samostatne, bez potreby existencie rozhodnutia alebo konania iného orgánu v zmysle znenia ustanovenia § 9 ods. 2 po novelizácii od 1.1.2013. Posúdenie zbytočných prieťahov nie je (ale) možné bez prihliadania na všetky okolnosti vecí, teda nemožno neprihliadať na tisíce obdobných vecí (podávaných navrhovateľom na postup exekučného súdu) i vzhľadom k jeho možnostiam.

Za daných okolností tak navrhovateľ preukázal, že zo strany exekučného súdu došlo k nesprávnemu úradnému postupu nevydaním rozhodnutia v zákonnej lehote, teda k naplneniu základného predpokladu pre prípadnú zodpovednosť odporcu, v dôsledku čoho bolo potrebné zaoberať sa škodou a príčinnou súvislosťou.

Vydanie poverenia 52 dní po lehote nemožno však hodnotiť ako zbytočné prieťahy (so stavom právnej neistoty navrhovateľa a s dôsledkom vzniku škody), keď exekúcia bola sčasti s úspechom realizovaná. V tomto smere sa odvolací súd stotožňuje so závermi súdu prvého stupňa, na ktoré len poukazuje (§ 219 ods. 2 OSP).

Vychádzajúc z uvedeného mal potom odvolací súd za to, že súd prvého stupňa rozhodol vo veci vecne správne, keď návrh navrhovateľa plne zamietol. Odvolací súd tiež vychádzal z toho, že medzi účastníkmi konania nebolo sporné to, že by navrhovateľ nepodal návrh na predbežné prerokovanie svojich nárokov a že 6-mesačná lehota na ich prerokovanie v čase rozhodovania súdu už uplynula, že je neprípustná všeobecná paušalizácia uplatňovaných nárokov na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, keď oba nároky je potrebné v konaní jednoznačne preukázať (nie je možné ich len predpokladať) v konaní vykonaným dokazovaním, že nepredloženie dôkazov nie je dôvodom na zastavenie konania, že znalecký posudok slúži len na preskúmanie správnosti preukázaných tvrdení účastníkov konania, že rozhodovaciu činnosť súdov tvoriacich podstatu súdnictva nemožno hodnotiť ako nesprávny úradný postup, že vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom je vzťahom príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný a neprerušovaný (a nestačí, ak je iba sprostredkovaný, teda k zmenšeniu majetku by muselo prísť priamo a len týmto postupom), že navrhovateľ nevyprodukoval žiadne dôkazy preukazujúce ním uvádzanú škodu a nemajetkovú ujmu a že vadu konania majúcu za následok nesprávne rozhodnutie vo veci nezistil.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.